

Ще й досі трапляються випадки розбазарювання колгоспного тигла під виглядом різних «обмінів».

— Ну й шкапу ж виміняв наш голова!
— Нічого, до народного суду вона його якось доведе!

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

№ 15.

КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1952 р.

РІК ВИДАННЯ XII

ЦІНА 1 КРБ.

п е р е щ ь

Здоровенькі були

Голові ревізійної комісії Укоопспілки
В. М. БІЗИКУ.

Здоровенькі були, Василю Мусійовичу!
Як живеться? Як ревізується? Кого з ревізорів збирається з роботи проганяти, щоб не виносити сміття з вашої затишної укоопспілчанської хати? Ох, ті ревізори! Скільки разів вони каламутили ваше тихе життя! Роз'їдуться в командировки і все ото копаються, у кожен папірець заглиблюються, — так і пантрують, щоб десь розтратника чи злодія на гарячому спіймати.

Більш того! Дехто понарозкопує, понавикриває, припре до стіни злодів суворим актом ревізії — та й цим не задовольняється: сповіщає про це прокуратуру, радянські і партійні органи... Одним словом, виносить сміття з рідної хати і, як ви кажете, «компрометує» вашу систему.

Ох, ті ревізори! Взяти хоч би т. Дігтяра. Послали ви його ревізувати Харківську базу «Укоопторгметизу». Ждали від нього лагіднького, написаного в улюблену вам стилі акта, а т. Дігтяр так копнув, що виволік на світ божий цілу зграю крадіїв на чолі з колишнім директором бази Лайхтманом, яка розтратила кілька сот тисяч державних грошей.

— Це страшна цифра!!! — гукнули ви з переляку. І тут же запропонували ревізоріві Дігтяру скласти такого акта, щоб цифра не була страшна... Та нелегко було умовити чесного ревізора. Він все-таки записав до акта страшну цифру, записав правду.

Отут, Василю Мусійовичу, і почалися ваші тривоги та хвилювання за долю пройдисвіта Лайхтмана і його поплічників. Пригадайте хоча б такий епізод... У вашому тихому кабінеті сидять понурі злодюги Лайхтман і бухгалтер бази Рудаєв. Ви умовляєте їх, щоб де в чому зізналися. Злодюги визнають, що вони розтратили «не кілька сот тисяч, а лише сто шістдесят вісім тисяч карбованців».

— І це страшна цифра! — лякається ви, бажуючи, хоч що б там не було, зменшити суму, згладити провину карбованців.

І робите ось що: призначаєте другу ревізію Харківської бази «Укоопторгметизу». Ревізора т. Дігтяра до цієї, другої ревізії, звісно, й близько не підпускаєте, бо він же все знає, бо в нього документи, факти, незаперечні докази.

Так ви, шановний Василю Мусійовичу, перетворилися з грізного громадського контролера (яким ви мусили б бути!) на захисника і покровителя розкрадачів соціалістичного добра.

Сталося майже так, як ви хотіли. Кажу «майже», бо навіть догідливі вам ревізори не змогли зовсім вигородити Лайхтмана. Навіть вони виявили крадіжку 50.000 карбованців на Харківській базі.

Отут ви вже й заходилися карати! Стали таким грізним, таким суворим, що Лайхтману іше більше сподобалось. Полетів чесний ревізор т. Дігтяр з роботи, аж затріщало! Полетів за те, що не скорився вам, що не захотів, як ви, покривати й вигороджувати мерзенних хапуг.

Отак ви, шановний Василю Мусійовичу, перетворилися на затискувача чесних ревізорів, які виводять на чисту воду тих, хто запускає брудну руку в державну кишеню.

З чим і вітаю від усього серця.

Від вашого ПЕРЦЯ.

НЕГІДНИК

Старенька бабуса Наталка Іванівна Твердак в листі до Перця розповіла не веселу історію. Була в неї одна донька, закінчила курси бухгалтерів і поїхала працювати в м. Копичинці на Тернопільщині. Н. І. Твердак проживає в с. Мостище, Бишівського району на Київщині. В Копичинцях дочка вийшла заміж і в грудні 1950 року народила донечку Людмилу. Донечка залишилася жива, а мама її померла. Привезли маму в Мостище, поховали, а Люда залишилася в бабусі. Батько Люди, Петро Тихонович Ніконов, інспектор міськторгу по кадрах, обіцяв допомагати... Обіцяв та й забув.

Іздив до нього в Копичинці дід Люди (як іше був живий), так «любий зляшок» так його зустрів:

— Тут є такі, що тебе приберуть! Мотай звідси!

Живе Людочка у своїй старенькій й хворій бабусі. «Папаша», Ніконов, після смерті дружини С. У. Твердак одержав із каси копичинського міськторгу 1.008 крб. 71 коп., які належали матері маленької Люди. І що ж ви думаєте? «Ласкавий папаша» навіть з цих грошей ані копійки не надіслав своїй дитині.

А тепер почитайте, що пише, до речі, в додатному листі, цей, з дозволу сказати, батько до старенької Н. І. Твердак та до Людочки.

*Здравствуйте мамаша
и Людочка!*

Спасибо за письмо, которое вы пишете и очень много надеюсь дать, все дальше на себе.

Мы с Вами как будто находимся в хороших отношениях, но вы сейчас пишете куда не следует.

Вы вписали под меня имя, но вы ничего из этого не выйдете, объясните при своих имуществе.

Знаючи вы пишете мне зла, что я сейчас не помогаю и не могу. Дальше было бы лучше, но раз вы так делайте, то дальше мне

лучше не писать письма и помогать не стану, а что не могу.

Объясните на свой и своей первой женой и доверью, можете не вмешиваться, все равно ничего не узнаете. Родной, вас не признаю. Прощайте.

Як можна терпіти такого типа серед радянської громадськості?

Хіба це — людина!
Це щось таке, що стоїть десь поза людською увагою про мораль, честь, совість, — десь аж на останньому щаблі брудної мерзоти!

Павло КЛЮЧИНА

(БАЙКА)

Чванливий Соняшник в оточенні рідні
Розмову вів, хвалив себе без краю:
«Ви можете позаздрити мені,—
Над сонцем я велику владу маю!

В годину літню сонячну, ясну
Я чудеса творю своєю головою,
Куди її не поверну,—
І сонце повертається за мною.

Я при потребі
Навіть сонце в небі
Спитати можу: дай-но задній хід!—
І сонце піде з заходу на схід!»

Коли зустрінете зазнайку,
Згадайте цю коротку байку.

с. Юрівка,
Сумської області.

Урожай. — Ну й рух на цій дорозі! Скільки стою, й хоч би тобі одна машина трапилася!

Остап ВИШНЯ

„ОТАК РОБІТЬ, ЯК Я РОБЛЮ...“

Директор школи Степаненко Г. П. прибіг до фізкерівника Куриленка з криком:

— До нас іде...

— Ревізор? — перебив Куриленко.

— Гірше! — підстрибнув Степаненко. — Інспектор Вінницької облнаросвіти Ліскова до нас іде! Он хто до нас іде!

— А чого вона до нас іде?

— А того вона до нас іде, щоб перевірити, як ми малописьменність та неписьменність зліквідували!

— Ой! Ой-ой-ой! — тоді вже й собі підстрибнув Куриленко. — Що ж робити?

Трапилось це наприкінці лютого 1952 року в селі Великій Бушинці, Немирівського району, Вінницької області.

І трапилось це з такого приводу.

Переписом на 1 вересня 1951 року в селі Великій Бушинці виявлено, що там затаїлося кілька десятків неписьменних і малописьменних.

Педагогічна рада школи доручила навчити їх грамоти Куриленкові та його дружині Рябчук О. В.

Ім було доручено уточнити, скільки є в селі неписьменних і малописьменних, утворити групи й організувати навчання.

Було це восени 1951 року.

Ухвалили, потім не створили умов, потім забули, потім Куриленко взагалі махнув на це рукою, потім ото й трапилось:

— Ой! До нас іде інспектор Ліскова! Що робити? Ой!

Ви гадаєте, не придумали, що робити? Придумали!

... — Ти пиши протоколи засідань, де ми, мовляв, обговорювали динаміку ліквідації.

... — Ти заповнюй журнали відвідувань...

... — Ти проставляй оцінки!

... — Ти біжи клич учнів 3—4 класів, хай швиденько диктанти пишуть! Тільки не кращих, а гірших учнів, щоб більше помилок було!

... — Ну, миттю!

— А як забажає інспектор побачити когось із «ліквідованих»?

— Скажи тещі, хай під неписьменну підмалюється, сидить і чекає!

— Та в мене така теща, що мене ліквідує! Хай краще ваша!

— Добре, моя підмалюється!

Приїхала т. Ліскова...

Все їй було показано, розказано...

— Ой, молодці! Ой, молодці! — злойкала Ліскова. — Оце робота! Зразкова робота! А можна побачити кого-небудь із навчених?

— Аякже! Така була темна, така темна, що ніколи й книжки не бачила, а тепер самі побачите!

Увійшла теща, низенько вклонилася.

— Навчилися, бабусю, читати?

— Аякже!

І зразу:

— Ми не раби! Раби не ми! Ми були рабами!

Куриленко підказує:

— Ви, бабусю, пальчиком, пальчиком водіть!

Теща зиркнула на Куриленка, а палець у неї аж засмикало, щоб у дулю зсукатися, проте повела по книжці пальчиком:

— Ми не раби! Раби не ми!

Задоволена й радісна, повернулася Ліскова до Вінниці.

Потім уже було підписано протоколи іспитів, одержано за роботу гроші і т. д., і т. ін...

...Вінницький обласний відділ народної освіти після інформації Ліскової виніс спеціальну постанову, де роботу по ліквідації неписьменності і малописьменності в с. Великій Бушинці рекомендував, як зразковий приклад для всієї області.

Постанову цю розіслано по всіх райВНО:

— Ліквідуйте так, як ліквідують у селі Великій Бушинці! Наслідуйте їй!

ПРО СВЯТОГО ГІЛЬДУЛЬФА

I

БЛЯ тірольського села Обервашберенталь є перехресток. Сам по собі цей факт не такий уже й видатний. Але на тому перехрестку стоїть стовп, а на стовпі висить образ, на якому намальовано чоловіка з батоном у руці, а під образом підпис: «Гейлігер Гільдольф, ора про нобіс!» («Святий Гільдольфе, молися за нас!»).

Образ цей теж не дуже цікавий — святий Гільдольф погрожує батоном Уntenвашберенталю. А цікаве тут те, що цей образ намалював п'яничка — помічник маляра, який заліз по самі вуха у борги в шинку старости Обервашберенталю. Не маючи чим сплатити борги, він опинився на роздоріжжі: або виконати вимогу старости й намалювати якого-небудь святого, що погрожував би батоном Уntenвашберенталю, де живуть самі шахраї та вороги жителів Обервашберенталю, або сісти в тюрму.

Помічник маляра погодився на першу вимогу.

Перебиваючись з хліба на воду, він малював святого. Коли образ було закінчено, художника спитали, як звуть святого. Помічник маляра спочатку було розгубився, але за хвилину пригадав, що в нього у Лінці є дядько на ім'я Франц Гільдольф. Непевною рукою художник вивів під образом: «Гейлігер Гільдольф» («Святий Гільдольф»), а обервашберентальський псаломщик дописав оте зворушливе: «Ора про нобіс!» («Молися за нас!»).

Цей образ знаменитий іще й тим, що дядько п'янички—помічника маляра раптом став святим і що лави святих збільшилися ще на одну типову для них фігуру, а жителів Обервашберенталю було введено в оману: вони молилися святому Гільдольфу з цілковитою певністю, що такий святий і справді існує.

Та піп з ворожого Уntenвашберенталю, переглянувши святиці, заявив, що ніякого Гільдольфа серед святих немає. Обервашберентальці були вкрай обурені цією заявою. По-перше, піп з Обервашберенталю був особистим ворогом того попа, бо завжди програвав йому в карти, а, по-друге, обервашберентальський піп назвав твердження сусіда брехливым. Святому Гільдольфу, мовляв, не обов'язково бути у святих. Досить того, що він разом з вишуканим товариством засідає з богом на небі, а на перехресткові свариться батоном на Уntenвашберенталю. І, нарешті, хай у тому басурманському кублі разом з їхнім духовним пастирем, який махлює в карти, базикають, що хотять, а святий Гільдольф і далі молитиме бога за тих, хто щиро схилиться перед його образом й офірує якусь децицю в карнавочку, що висить на його стовпі.

Кожної суботи обервашберентальський псаломщик ходив вибирати гроші з карнавки. З цього приводу шахраї в Уntenвашберенталі подекували, що ті гроші потрібні сусідньому попові для гри в карти. Правду кажучи, вся ця історія була їм дуже неприємною. Святий Гільдольф конкурував з їхнім, що стояв у них на перехрестку, святим Вольмаром, якого обервашберентальці перестали шанувати, відколи в них появилася свій святий.

Вони просто зневажали святого Вольмара й, проходячи мимо, і в думці не зверталися до нього навіть з короткою молитвою, щоб

той боронив їхню худобу від несподіваного мору, загинелі та інші напасті.

Зате вчорами, коли сонце кидало останнє проміння на сніги в Альпах, коли, дзельняючи дзвіночками, худоба поверталася до своїх загонів, обервашберентальці зупинялися перед святим Гільдольфом й палко молили його, щоб він допоміг їм щасливо прожити на грішній землі й довів їх до вічного блаженства на небі, щоб вони й після смерті могли веселитися і їсти топлене масло, цей вишуканий харч усіх католицьких депутатів Тіроля й Воральберга.

— Захисти, святий Гільдольфе, — молилися вони, — нас і нашу худобу від загинелі та іншої напасті. Ора про нобіс! (Молися за нас!). Алілуя, алілуя, алілуя, алілуя, алілуя! — І на зло уntenвашберентальцям веселилися, аж поки лягали спати.

Що ж залишилося робити останнім? На зло сусідам пити по своїх корчмах горілку й проклинати святого Гільдольфа. Та далі цього терпіти вже не можна було. Треба згнати святого Гільдольфа й квіт. Але декого лякало це. Навіщо так одверто? Не завадити і перестрачуватись — а що як, не доведи господи, святий Гільдольф і справді існує?

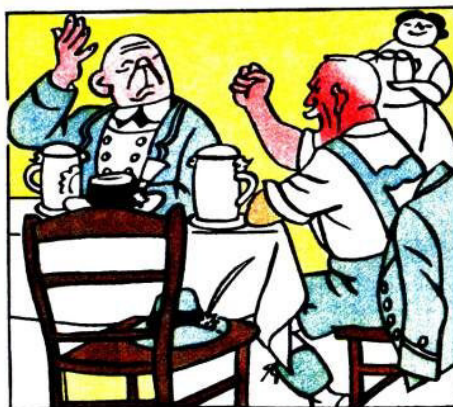
Ясно, що цим нерішучим ворогом святого просто попровалювали голови. Після битви уntenвашберентальський коваль Антон Кюммель заявив:

— Я зганяв святого Гільдольфа.

Так воно й сталося. На ранок обервашберентальці побачили свого святого спотвореним.

Руку, яка погрозувала батоном Уntenвашберенталю, було замазано чорним терпентиновим лаком.

Святий Гільдольф став одноруким. Обервашберентальці плакали. Баби, псаломщики, діди, селяни, діти, піп — усе село.

Через півгодини по тому уntenвашберентальський коваль Антон Кюммель, ріжучи січку, всунув у соломорізку руку, й машина геть чисто відтяла її.

І раптом усі прозріли. Сталося чудо. В Уntenвашберенталі почалася паніка. Піп подався до старости. Знесилено опустившись на лаву, він сказав тільки три слова: «Святий Гільдольф заговорив...». Усім стало страшно. Не допомогло й те, що коваль, який необережно всунув руку в соломорізку, був п'яний. Прийшовши до пам'яті, він запевняв усіх:

— Присягаюсь, що це не я... я ту руку не замазував. Щоб я провалився! Щоб мене грець побив — це не я! Ради Христа на небі, це не я!

Але ковалеві ніхто не вірив.

II

Коли коваль одужав, його було засуджено за святотатство. Всі католицькі газети Тіроля називали коваля недолюдком. Даремно він доводив, що тої ночі ночував дома і що в нього не було ані крапельки чорного лаку. Справа була настільки ясна, що не потребувала навіть доказів.

Італійська попівська газета вмістила статтю про святого Гільдольфа, навівши навіть дату

його смерті. Добре ще, що газета не проголосила святого великомучеником!

В Інсбруку, в зв'язку з цим, вихрестилося два гульвіси-євреї.

Іноземні журнали вмістили фотографію образу святого Гільдольфа та фотографію однорукого недолюдка-ковалю.

Вихрести осіли в Обервашберенталі, відкрили там крамнички й пустили в продаж листівки з місцевими краєвидами. Тепер треба було тільки знайти поблизу стовпа джерело цілющої води. Піп наказав перекопати для цього всю місцевість навколо стовпа, але, на жаль, води так і не знайшли.

Тоді піп наказав перенести стовп з образом святого у свій садок до колодязя, мовляв, святому там буде безпечніше. Водночас псаломщик повісив біля входу в садок п'ять карнавків, дві карнавки на окремому стовпі біля колодязя і ще дві додав до тієї карнавки, що висіла на стовпі раніш. За перший тиждень він вибрав з карнавків триста золотих. За ці гроші вичистили й поштукатурили колодязь. Все свідчило про те, що Обервашберенталь стане прибутковим прочанським місцем.

Та й уntenвашберентальці теж уже перестали молитися своєму святому Вольмару.

III

Тим часом засуджений коваль продовжував доводити, що він не винен. Він — яке нахабство! — подав навіть касацію. Звістка про це викликала обурення в обох селах.

Та от одного дня сталося нове чудо. Вранці всі побачили, що святий Гільдольф дивиться на світ не чорними, а синіми очима. А через три дні в обервашберентальського старости народився син, у якого були чудові сині очі, як у батька й матері. Того ж дня щасливий батько прибіг до попа й, цілуючи йому руку, сказав:

— Сталося нове чудо. Я думав про того коваля. Коли він замазав одну руку святому Гільдольфу, то втратив і свою. І я згадав, що в мене скоро повинна народитися дитина. А які будуть у неї очі? Мені хотілося, щоб були сині, бо в мене теж сині. І тоді мені спало на думку, що коли святому Гільдольфу зафарбувати очі синім кольором, то й моя дитина теж повинна народитися з синіми очима, так само, як коваль зостався без руки по тому, як зафарбував руку святому. І от святий Гільдольф задовольнив моє бажання...

Це нове чудо схвилювало все село. Ранком образ святого Гільдольфа було густо залапано вапном і коричневою фарбою.

Це псаломщик хотів, щоб його корова привела рябе теля.

Чи задовольнив святий його бажання — не знаю. Не знаю також, чим закінчилася судова справа коваля, бо касаційний суд зажадав недавно від церковного історика довідки про те, чи й справді існував святий Гільдольф. Знаю тільки, що у Франца Гільдольфа в Лінці проти вокзалу є шинок і що хазяїн дуже дивується з того, що йому на хрестинах дали два імені, тоді як у святого тільки одне.

— Гейлігер Гільдольф, ора про нобіс! (Святий Гільдольфе, молися за нас!). Алілуя, алілуя, алілуя, алілуя...

Переклад з чеської.

КАМ'ЯНА ХАЛТУРА

На хороший камінь,—кажуть люди,—що не кинь—все змелеться.
А от на камінь фастівської артілі «Жорновик» що не кинеш—завжди мелеться тільки пісок. Така продукція «Жорновика»: і м'яка, і крихка...

Зате на чолі «Жорновика» стоїть твердий і непохитний, як камінь, голова артілі т. Мельник. Його ніщо не бере: ні критика, ні рекламації, ні скарги на погану якість продукції.

НЕ СВЯТІ ЛІПЛЯТЬ...

То не вітер хилить тоненьку лозину, то чавунний горщик на всі боки хилиться, на місці не встоїть. Він увесь у пухирях. Краї його покривлені, дно деформоване, покриття не держиться.

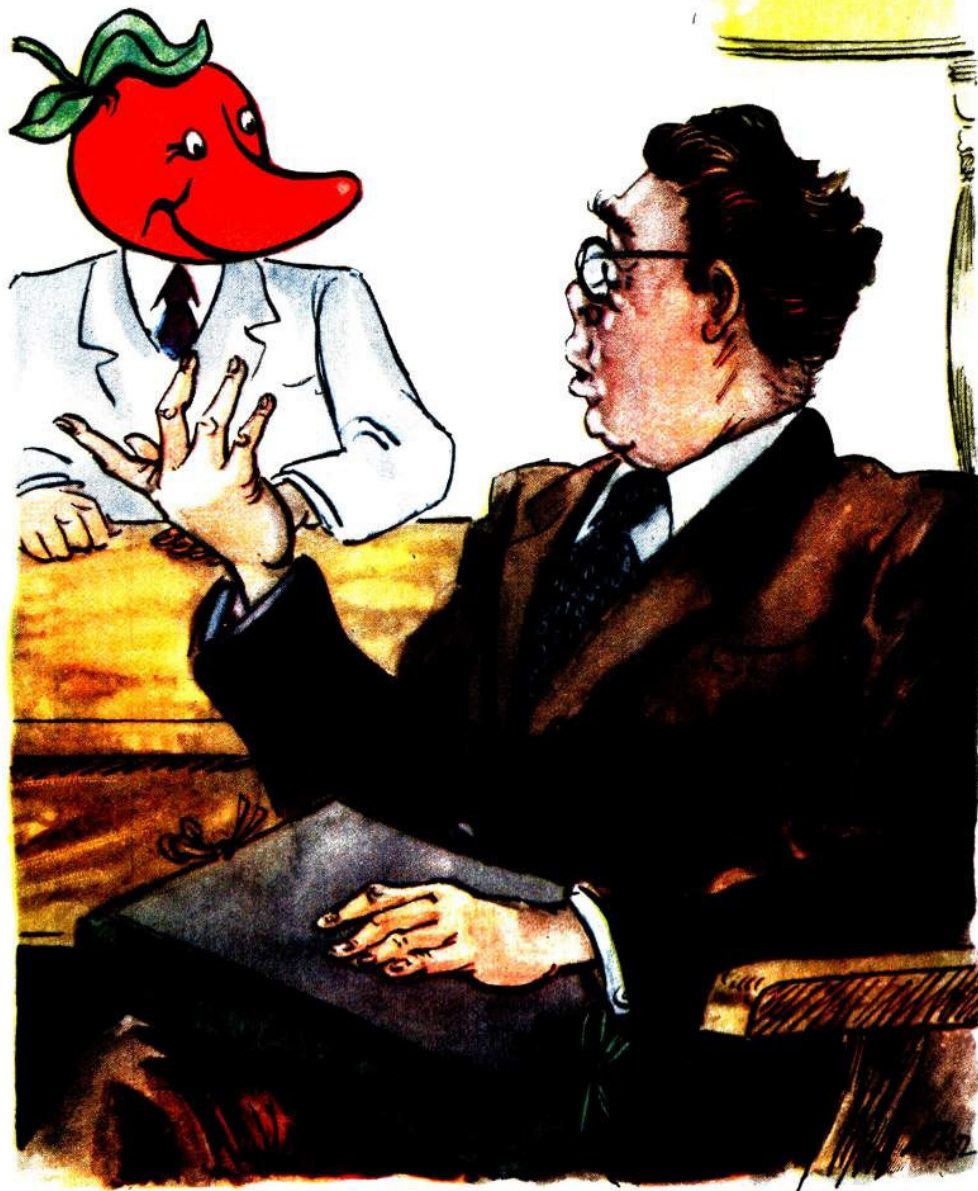
Глянувши на ці горщики, зразу бачиш, що не святі їх ліпили, а бракороби з дніпропетровського заводу «Дніпромет», де директором т. Іванов.

РЕШЕТО ДЛЯ ГАРБУЗІВ

Решето, як відомо, штука дуже дірява. Без дірок його навіть уявити не можна. Тому т. Сидорович—голова хорольської артілі «30 років ВЛКСМ» (Полтавщина), очевидно, вирішив, що дірки в решеті—це основні деталі, а все інше—нісенітниця. «Нісенітниця» в артілі роблять

сяк-так: рами обрубують сокирою, грубо, незграбно, цвяхи забивають куди попало, так що до решіт без рукавиць страшно торкатись. Зате діркам приділяється вся увага. Вони виходять в артілі просто-таки колосальними—в найменшу можна кулак просунути. Експонуючи цей дірявий витвір на своїй виставці, Перець наполегливо рекомендує його використовувати всім, кому прийде в голову просівати не зерно, а гарбузи, дині та кавуни.

— Не маєте права мене показувати! Я не типовий!

ДОБРА ДУША

Липкіна Юрія Наумовича можна охарактеризувати одним словом—всюдигребуший. Обіймав Липкін посаду начальника постачання прилуцької артілі «Шкірвзуття» й набивав за її рахунок власну кишеню.

Подав Липкін рахунки № 45 і № 156 на закуплені у київському магазині № 3 відділу робітничого постачання НОД-3 цвяхи, шифер і картон. А цей магазин—продовольчий! «Закупив» він у магазинах Київського тресту «Міськжитлопостачторгу» цвяхи, вапно, каніфоль і пряжки до босоніжок (теж будівельний матеріал!). І хоч у тих магазинах, крім вапна, нічого не було,—рахунки було оформлено—4.230 крб. попливило до кишені. Складав Липкін і фіктивні відомості на виплату грошей неіснуючим робітникам, перетворював у рахунках десятки на сотні, розписувавася лівою рукою, а правою ховав крадені гроші.

Липкові документи Липкіну стверджував начальник Прилуцького вокзалу Кубрик печаткою... місцевому. А голова артілі «Шкірвзуття» Голобородько І. П. і старший бухгалтер Воробей І. П. ті документи приймали і гроші виплачували. Ось так і прилипло до брудних рук Липкіна 18.603 крб.

Потрапила справа злочоду Липкіна до прилуцького райпрокурора Підлужного Петра Георгійовича. Прочитав той справу і сказав: «Недбайливість». Суд «жорстоко» покарав злочоду—засудив його до... трьох місяців примусової праці. А співників Липкіна прокурор відпустив на всі чотири боки. Бухгалтер Воробей зразу ж перелетів у Чернігівський торг і незабаром «клянував» там 12.000 крб.

Бездонна кишеня виявилася і в голові прилуцької артілі ім. І Травня Коби Михайла Трохимовича. Він перетворив артіль у власне під-

собне господарство. Переробляв силами артілі цукор на цукерки і продавав їх спекулянтам. Закуповував у Прилуцькому лісгоспі відгодіваних свиней по державних цінах, а м'ясо й сало продавав на базарі.

І про злочини Коби передали справу тому ж таки прокуророві Підлужному. Прочитав той справу і підвів статтю... зловживання по службі. І Кобу суд покарав: рік примусової праці на місці роботи.

Дуже мудре рішення. Вчинив злочин—нема тобі ходу! Сиди на місці й чини нові злочини.

Є в Прилуках артіль «Трансбуд». Корюківською лісодільницею цієї артілі завідував якийсь Шляфер Є. М. Шляфер розбазарив на 200 тисяч крб. лісу. Передали справу шахрая прокуророві Підлужному. Ознайомився той із нею та й каже:

— Хіба ви не знаєте: ліс рубають, тріски летять...

І поклав справу Шляфера у глибоку шухляду. А згодом виявилось, що той Шляфер не тільки ліс розбазарював, а ще й підмітав. Він скуповував у населення мітли і перепродавав їх Корюківському лісгоспові. «Замів» на цій операції Шляфер немало-небагато, а 91.900 крб.

У Прилуцькому змішторзі теж зібралася тепла кумпанія. Директор торгу Асовський і головний бухгалтер Січкарь приховували у звітах недостачі, розтрати, розкрадання товаро-матеріальних цінностей, а винних вигороджували. У штаті змішторгу тримали жителя Москви—якогось Каданера.

Передали матеріали про зловживання в Прилуцькому змішторзі прокуророві Підлужному. Цього разу він уже й статті не підводив, а просто махнув на все рукою. Шахраї залишилися на своїх місцях.

І вони не ремствують на прокурора Підлужного. Навпаки—славлять його на всіх перехрестях—добра душа!

Лаврін ГРОХА.

РОЗПОДІЛ ОБОВ'ЯЗКІВ ПО-АМЕРИКАНСЬКОМУ

Нотатки

ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

МЕРТВОМУ—ПРИПАРКА...

Погано, неохоче передплачують американці журнал «Лайф»,— не знаходять, очевидно, нічого цікавого на його сторінках, не ждуть нічого розумного від його жовтоперих писак. Видавці журналу, щоб не збанкрутувати, вирішили уймати передплатника-янки на щедри посмертні обіцянки. У журналі з'явилось таке оголошення: «Якщо в тебе часто болить голова, якщо твої груди роздирає кашель, коли ти втрачаєш сили,— знай, що ти тяжко захворів і жити тобі лишилось недовго. Радимо тобі негайно передплатити наш дуже цікавий тижневик. Він зробить приемними останні дні твого життя, а коли ти умреш, ми гарантуємо вміщення в журналі некролога, який викличе сльози у читачів.

Примітка. Некролог вміщуємо тільки при наявності безперервної річної передплати!»

Так «Лайф» сам оголосив себе органом тих, кому недовго лишилося жити на світі.

ДИКА КАЗКА
ПРО АНДЕРСЕНА

Велике обурення викликав у Данії новий американський фільм про казкаря Андерсена. Видатного письменника введено в ньому непробудним п'яницею і волоцюгою.

Датська газета «Інформація» вмістила розмову з виконавцем ролі Андерсена, американським артистом Данні Кайе. Артист сказав між іншим:

— За сценарієм Андерсен був п'яницею. Те, що це ображає чотири мільйони його земляків, Голлівуд не обходить. Головне — з таким героєм фільм дасть величезні прибутки.

Розповідають, що один датчанин в Америці заявив директорові фільму:

— Ви зробили з Андерсена клоуна. Ви, щоб заробити гроші, покажете світові самого Шекспіра заклінателем гадів або шаблековтачем...

Директор не образився. Він прийняв цю заяву, як поради для майбутньої своєї діяльності.

ЖИВИЙ ТРУП

Суддя Мусельмано, відомий американський «експерт з питань марксизму», виступаючи в Пітсбургу (США) на черговому судовому фарсі, спрямованому проти так званих «підривних елементів», заявив, що «Лев Толстой — відомий комуністичний письменник», і звинуватив одного з підсудних в тому, що той «читав твори Толстого для поширення свого марксистського світогляду».

Таким чином суддя Мусельмано зайвий раз продемонстрував свою тупість і неучтво — плоди американської доларової освіти.

ПЕРСПЕКТИВА ЯСНА...

На вечорі, присвяченому закінченню навчального року в Сорбоннському університеті, ректор університету професор Сараїл сказав у промові:

— Ми досі не мали змоги влаштувати всіх студентів у наших гуртожитках. А де ж вони завтра знайдуть притулок, хліб і роботу? Яка доля чекає п'ятнадцять тисяч студентів, які вивчають гуманітарні науки, десять тисяч тих, що вивчають медицину, що робитимуть дев'ятнадцять тисяч вивчаючих право?

Ясно, що робитимуть.

В армії безробітних на практиці вивчатимуть, що значить право на труд в сучасній маршалізованій Франції.

Борис ТИМОФЕЄВ

АМЕРИКАНСЬКА АЗБУКА

В американських школах введено новий буквар, в якому дано такі пояснення літер: «А» — атом, «Б» — бомба, і т. д.

Сміт букваря у дім приніс.
(Радіє дитинча!)
Щоб дикуном синок не ріс,
Хай азбуку вивча.

«Забудь про іграшки й футбол!
Пізнай науки смак:
Макартур, Даллес, Форрестол —
Всі починали тані..»

Сприймавши мовчки цей удар,
Угамувався син.
І того ж вечора буквар
Почав зубрити він...

Алфавіт весь від «А» до «Зет»
Для хлопчика ясний:
«Г» — грабування, «К» — касет;
«Р» — ріж і «У» — убий...

Чита хлопчина, аж сопе:
«М» — мучить, «Т» — труїть,
Війна — на «В», петля — на «П»...
І знов... на «Б» — бомбить...

...Коли ж завчив — за кроном крок —
Увесь буквар синок,
Він викирав гроші, дім спалив
І тата задавив.

Переклад з російської
С. ОЛІЙНИКА.

Л У Н А

У Раді Безпекни англійський представник Джебб в усьому слухаяно наслідує свого американського партнера Гросса.

У Раді — рядом Джебб і Гросс,
Одна у них робота:
Коли замовкне Гросс чогось,
То й Джебб затулить рота,

Коли ж роззявить рота Гросс,
Щоб не застрять в цейтноті,—
Дивись, і Джебб варняка щось
На тій же самій ноті.

Так, не підводячись з колін,
Джебб підвиває босу:
Гросс розглагольствує, а він
Луною служить Гроссу.

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.

ГЛУШИТЬСЯ, РИБКО!

РИБНА ловля — дуже тихий і дуже поетичний вид спорту. Головне, благодатно діє на нервову систему.

А що накажете робити рибалці П. П. Романченкові, коли нерви у нього і без того як дріт, а душа, навпаки, шукає бурі?

П. П. Романченко — директор Станіславського спиртокомбінату. Комбінату для ремонтних робіт виділяється карбід. А карбід, як відомо, — коли його кинути в пляшку, а ту пляшку заткнути і кинути в воду, — діє не гірше гранати.

П. П. Романченко набирає повну машину таких «гранат», збирає приятелів, таких же «спортсменів», як він сам, і їде на річку Володанець. Потім машина повертається без «гранат», але з рибою.

І нікому зупинити цього завзятого рибалку. Була тільки на мліцію надія, та й та пропала. Кажуть, що Романченко і мліцію оглушив.

ХТО КОГО?

РОКУ 1951-го Зінківська райконтора зв'язку, на Полтавщині, продала колгоспові «Більшовик Зінківщини» радіовузол «КРУ-2». За договором, укладеним з колгоспом, контора зв'язку зобов'язалася протягом місяця змонтувати й пустити вузол.

Через місяць контора зв'язку вже обіцяла пустити вузол наступного місяця. Коли ж і наступний минув, начальник контори запевнив, що вже на 1 Травня радіо обов'язково заговорить.

Минуло 1 Травня — радіо мовчить. Замовк і начальник контори зв'язку.

Навіть виконком райради і райком КП(б)У, які рекомендували колгоспові закупити радіовузол, — і ті не подають голосу.

Хто ж кого перемовчить?

КРАБОРОБСТВО

КОСТЯНТИНІВСЬКИЙ «Харчпромкомбінат» (Сталінська область) ліпить цукерки «Краби». З чого ліпить, — важко сказати. Одному споживачеві пощастило знайти в них грудку солі, другому — камінець, третьому поталанило виявити в «Крабах» глину й інші будівельні матеріали.

Споживачам, незважаючи на такий широкий асортимент мінералів у цукерках, вироби не подобаються. Пишаються «Крабами» тільки керівники комбінату:

— Ми, — говорять вони, — не просто бракороби. Ми — крабороби!

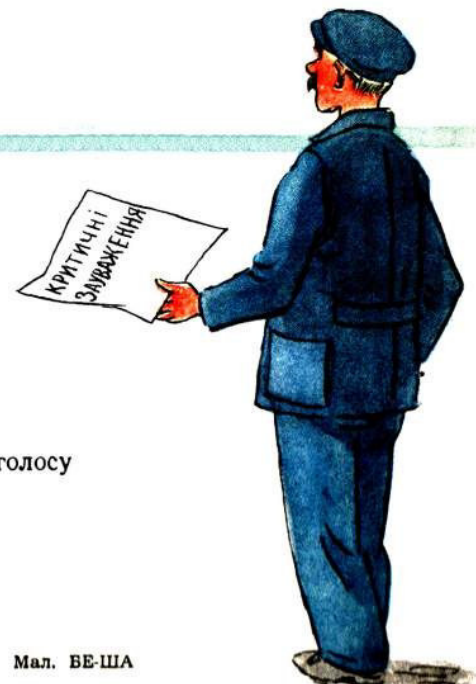
ХОЧ РОЗІРВИСЬ

У ЗАВКОМІ Дніпропетровського металургійного заводу імені Петровського працює бухгалтером Фаїна Олександрівна Клименко.

Вона не звичайний бухгалтер, а незамінний. Крім основної роботи у завкомі, вона трудиться бухгалтером редакції заводської багатотиражної газети «Ударник», ще й бухгалтером городніх справ завкому (є, виявляється, і така посада). А оце відкрився піонерський табір та розпочалося навчання на курсах профактиву, і там без бухгалтера знову ж таки, певно, не обійдешся... І доводиться Фаїні Олександрівні одній на кількох посадах працювати, буквально, кругом — бігом. Ледве вона встигає підписувати рахунки та баланси, спритно балансує між кількома бухгалтерськими столами.

Об'явився такий незамінний і в Миколаєві. Це — Степан Дмитрович Байбарак. На ниві сумісництва він залишив Клименко далеко позаду. Біолог за фахом, він працює водночас лаборантом з біології у школах №№ 1, 2, 5, та 15. До того — ще й завідує кабінетом біології у школі № 1. До того — ще й викладає малювання в школах № 5 і № 29. Та йому і цього замало. Він влаштувався ще й в обласному краєзнавчому музеї на посаду препаратора-реставратора.

Де вже цим, обтяженим посадами, сумісникам працювати, коли їм ледве вистачає часу, щоб бігати по бухгалтеріях і розписуватись у відомостях на зарплату!..

— Вони так галасують, що мого голосу зовсім не чути!

Мал. БЕ-ША

Іноземний ГУМОР

В АМЕРИКАНСЬКОМУ РАЮ

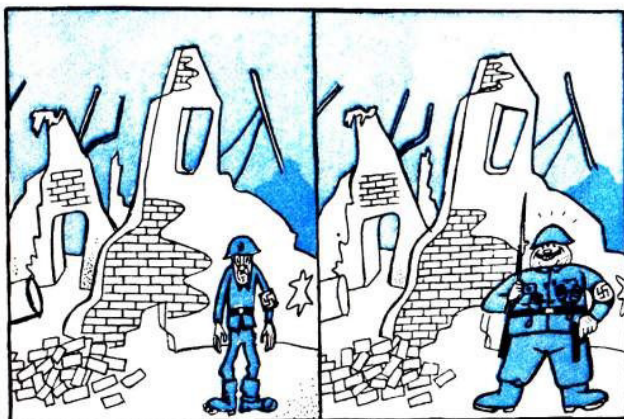
Професії різні — робота одна.
(«СТРШЕЛ», Софія).

Чергова аудієнція у вошивого генерала.
(«ДИКОБРАЗ», Прага).

Галльський півень, або пробудження генерала Ріджуея.
(«ДИКОБРАЗ», Прага)

1945 р. Реконструкція Західної Німеччини.
1952 р. Реконструкція Західної Німеччини.
(«ЛУДАШ МАТІ», Будапешт).

(«СТРШЕЛ», Софія).

У ЗАХІДНОНІМЕЦЬКІЯ ГАЛЕРЕІ

— ...А тут, вельмишановні, висів портрет роботи знаменитого Дюрера. Раму, яку ви бачите, нам великодушно залишили наші американські союзники.
(«ДИКОБРАЗ», Прага).

— У мене таємні документи завжди в надійному місці. От тільки не знаю, де саме...

УСІ ЙОГО трудові угоди та умови з організаціями й видавництвами починаються так: «Ми, нижчепідписані, з одного боку (організація, видавництво) і, з другого боку, мистецтвознавець Розенберг, який далі іменується «мистецтвознавець», уклали...» і т. д. і т. п. Далі йдуть пункти угоди чи умови. Найголовнішим серед них «з другого боку, мистецтвознавець» вважає той, де цифрами й прописом написано тризначну, а то й чотиризначну суму, яку він має одержати.

І тільки тоді, коли суму покладено в кишеню, Розенберг починає далі іменуватися: «мистецтвознавець Владич». Під цим псевдонімом він складає каталоги художніх виставок, пише рецензії на дипломні роботи випускників художнього інституту, повчає митців художнього фарфору та оцінює їх працю, їздить по містах і селах республіки — консультує майстрів живопису і скульптури, керує виготовленням зразків художньої вишивки і консультує вишивальниць, робить доповіді про книжкову графіку, читає лекції про монументальну пропаганду, пише виступи і доповіді для керівних членів Спілки художників, провадить технічну редакцію своїх каталогів, ретушує фото... Одне слово — і швець, і жнець, і на дуду грець!

— Але ж він — мистецтвознавець! — скаже читач. — І до того ж універсальний.

Який він, вибачте на слові, у чорта лисого мистецтвознавець, коли в нього немає навіть середньої освіти! Не вірте його анкетам, де написано, що в нього «повна середня освіта», що він закінчив десятирічку в Житомирі, де вчився з 1922 по 1927 рік, коли десятирічок іще й на світі не було! Та й сам Владич називає анкетні дані про освіту «описками». «Я, — визнає він, — закінчив тільки семирічку!»

«Мистецтвознавець» з семирічною освітою рецензує дипломні роботи випускників художнього інституту! Якийсь неймовірний анекдот, і до того ж недотепний...

Як же цей анекдотичний «мистецтвознавець» потрапив до Спілки художників? Не інакше, як по щучому велінню. Інші ждуть прийому по півроку, а тут усе зварилось протягом одного дня. Причому і заява, і три рекомендації, і протокол засідання правління Спілки датовані одним і тим же числом — 14 грудня 1945 р. Що й казати — високоорганізована оперативність!

Добре підчеплений язик, набита на різних панегіриках і компіляціях рука, вміння обслужити декого з керівників Спілки і «маститих» (тому статейку написати, тому доповідь, тому виступ), — все це ще до війни допомогло Владичу втертися в мистецькі кола і зажити серед невиваблих митців слави «мистецтвознавця». Де там уже було вчитися, коли мистецтво приносило недоукові й невігласу чималі бариші і без науки! А після війни й поготів! Тепер уже з членським квитком Спілки радянських художників у кишені можна було «робити гроші» хіба ж так!

Тепер Владич починає іменуватися в мистецьких колах Владичем. А тут іще зустріч із старим другом — пройдисвітом Пестуном. А де Пестун — там і гроші. А де гроші — там і Владич. А Пестун і в дирекції художніх виставок, і у виставкомі...

Коли б ми писали хроніку фінансових пригод Владича, вона б мала приблизно такий вигляд.

«Художество» перше. Владич одержує гроші за те, що нічого не

В Л А З И Ч

робить, як керівник і консультант по виготовленню зразків художньої вишивки. Всього на цій операції зароблено 4.500 крб.

«Художество» друге. Січень 1947 р.

Дня 4-го Владич підписує трудову угоду з виставкомом ювілейної виставки (т. Пащенко) на поїздку до Львова для перевірки виконання місцевими художниками державних замовлень. Вартість поїздки — 2.500 крб. Того ж дня Владич доручає Пестуну одержати 2.000 карбованців у рахунок цієї угоди. Дня 5-го Владич підписує угоду з тим же виставкомом на поїздку до Ужгорода. Вартість поїздки — 3.500 крб. Але доручення на ці гроші він уже Пестуну не дає. Досить з нього й 2.000.

«Художество» третє. 24 березня 1947 р. Владич їде знов до Ужгорода. Пестун одержує за його дорученням іще 1.500 крб.

«Художество» четверте. Владич підписує 1 червня трудову угоду з дирекцією художніх виставок на складання каталога ювілейної виставки на 12.000 крб., а одержує 16 тисяч. Працює ж над каталогом апарат дирекції художніх виставок. І так з усіма каталогами: працює апарат, а Пестун платить гроші Владичу. За цією роботою «мистецтвознавець» ніколи навіть угору глянути, — через те каталоги виходять з великим запізненням і з помилками та описками, зробленими апаратом. За неповними даними, Пестун дав заробити Владичу 48,5 тисячі карбованців.

«Художество» п'яте. За каталоги Владичу платять гроші не тільки дирекція художніх фондів (читає Пестун), а й видавництво «Мистецтво» і теж по 2 тисячі крб. за друкований аркуш, як за наукові праці (за розпорядженням т. Пащенка). Коли ж Владича відлучили од складання, то науковому працівникові дирекції художніх виставок було виплачено тільки 600 крб. за увесь каталог до X виставки.

«Художества» шосте та сьоме. Комітет в справах мистецтв (т. Пащенко) купив у Владича роботу про українську графіку за тридцять років, а робота виявилася халтурною. Плакали комітетські тисячі! Владич (іще з двома авторами) у 1950 р. узявся написати для Управління в справах поліграфії та видавництва роботу про ілюстрацію книг. Минуло два роки. Роботи немає, а гроші одержано. Коли ж на нього натиснули, він обіцяв здати роботу 1 квітня. Але це виявилось тільки першоквітневим жартом. І управлінські тисячі теж плакали!

«Художество»... а, проте, досить. Хроніку що можна продовжувати без кінця. Владич-Влазич робить гроші скрізь, де тільки можна. Він пролазить всюди, де тільки є шпарки, де погано лежать державні кошти, де є приятелі (зокрема, колишній секретар Спілки художників т. Широков), які готові підносити до небес «мистецтвознавчі» таланти цього пролази.

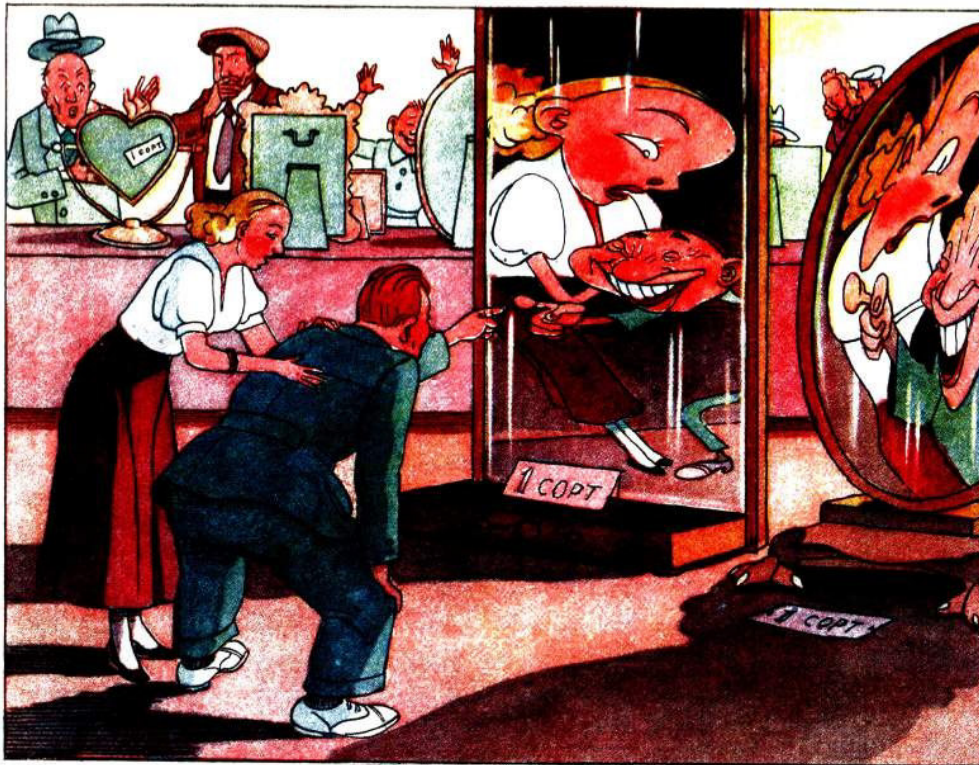
А король, як бачите, голій-голісінький, з семирічною освітою і з брудними загребущими лапами.

Такому «мистецтвознавцю» не в Спілці художників бути, а стояти перед судом і пояснювати, як це так сталося, що його приятель Пестун уже відпочиває, де слід, від «трудів праведних», а він іще й досі ходить у мистецтвознавцях!..

Ол. ГРОМОВ.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

пером
в перах

— Васю, перестань реготати. Це ж не кімната сміху, а виставка продукції дзеркальної фабрики!

ДУБОВА МОВА

Довідавшись з № 72 (1587) коломийської міської газети «Червоний прапор», що в місті з'явився «технікум МОД», місцеві модниці з ніг збилися. Та скільки вони не питали, скільки не шукали, ніхто їм не зміг назвати адреси дивовижного учбового закладу. Тільки редактор газети Ф. Єрко та ще дехто з працівників редакції знали, що згаданий технікум до мод ніякого відношення не має, що повна його назва — технікум механічної обробки деревини.

Нічого не скажеш, скорочення більш ніж оригінальне, як і взагалі мова газети, незалежна в багатьох випадках від законів граматики і від елементарних вимог здорового глузду. Користуючись словосполученнями і ви словами, взятими з одного тільки згаданого номера, про мову «Червоного прапора» слід сказати таке.

Читачі газети, в тому числі й «близько двох тисяч радянської інтелігенції», з подивом констатують, що редакція «надто дуже мало» дбає про мову. «Без зміни ручної праці машинною» помилки в одному тільки згаданому номері перерахувати важко. Крапки й коми розсипано по рядках як і де попало. Великі літери вискакують і проскакують, де їм заблагеться. Складається враження, що коректорське око «не бере будь-якої участі» в підготовці номерів до друку.

Дуже хотілося б читачам, щоб колектив працівників редакції в майбутньому «не замикався в свою шаролупу» і добре взявся за вивчення мови.

«Звідси постає особлива роль» і самого редактора, бо так далі «двигать вперед» газету, звичайно, не можна...

ІЗ СТУДЕНТСЬКОЇ ПРАКТИКИ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Де ти збираєшся відпочивати?
— У Криму. А ти?
— На практиці...

Д. ЛУЦЕНКОВІ

З приводу надрукування його вірша «Кіеву» в двох газетах: «Вечірній Київ» і «Радянська Житомирщина».

Кажуть, Вам чималий клопіт,
Що на вірші всюди попит.

Всі газети і журнали
Вам замовлення прислали.

Можу лиш поспівчувати —
Скільки сили треба мати

І натхнення добру мірку,
Щоб творити... під копірку!

Іван ЦАРЕВИЧ.

РЕАКТИВНІ КОБИЛИ

У ХЕРСОНСЬКІЙ обласній газеті «Наддніпрянська правда» № 118 було вміщено кореспонденцію «На Скадовському кінному заводі». З неї читачі довідалися, що на тому заводі є коні, які бігають майже з швидкістю... звуку.

У кореспонденції читаємо: «Дистанція — 1.000 метрів. Проводилося випробування на прудкість. Першою приходить рижа кобила Точка. Її показник — 1.000 метрів за 1,6 секунди».

Чотири рядками нижче автор кореспонденції Гладішев з апломбом знавця повідомляє: «Відомо, якщо коні тисячометрову дистанцію проходять за 2,6 секунди, це вважається хорошою прудкістю». Ще б пак! Понад тисячу кілометрів за годину! Не тільки звичайна кобила, а й реактивний літак може позаздрити такій «прудкості».

Про те, з якою «прудкістю» читав цю халтурну кореспонденцію Гладішева заступник редактора О. Моторний, газета не повідомляє.

ЩО ПЕРЦЯ

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Покваллива людина директор Вінцентівської МТС Яків Юхимович Свиридов! Побачивши перший номер «Вінцентівського Перця», він страшенно розгнівався і вперемішку з брутальною лайкою суворо наказав: «Негайно зняти стінгазету!».

Даремно поспішив Яків Юхимович! Адже в тому номері стінгазети писалось лише про деякі хиби в керівництві МТС, а от про загиск критики там не було жодного слова. Що ж він робитиме тепер, коли стінгазета напише про це? Знову накаже зняти її? Де ж ми стінгазет наберемо на такий буйний характер?

Волинська область.

М. БІЛЕЦЬКИЙ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Що таке планування? Судячи з досвіду Вінницької обласної контори «Заготскоту» і контори Головного управління відгодівлі худоби, це не дуже складний процес. З стелі береться кілька цифр, а з адміністративного довідника — список районів. З усього цього робиться січка, яка потім вноситься до плану.

Погребищенський відгодівний пункт, наприклад, має одержати за цим планом 300 голів худоби з Плисківської райконтори «Заготскоту», розташованої від нас за 30 кілометрів. Тимчасом Скомороському відгодівньому пункту, що міститься на території Плисківського району, навпаки, заплановано одержати 300 голів худоби з Погребищенської райконтори. Таких прикладів зустрічних перегонів худоби можна навести десятки. Не важко зрозуміти, як дорого коштує державі подібне планування.

Може вінницькі планувальники сподіваються, що корови і воли, через слабу обізнаність з географією, не розберуться в їхній технології? Дарма. Таке планування не тільки коровам, — курям на сміх.

С. СОРОКОПУД,
старший бухгалтер Погребищенського відгодівнього пункту, Вінницької області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Надрукуй, будь ласка, коротку рецензію на нову кінокомедію «Гави-роззяви». Авторі сценарія — Павлов і Кравець. Діюві особи та виконавці — Кравець і Павлов. Постановка Павлова і Кравця. Випуск Березівського райвідділу кінофікації.

Короткий зміст кінокомедії. У село Виноградне прибуває кінопересувка. Механік Павлов продає квитки на фільм «Адмірал Нахімов». Шофер-моторист Кравець готується демонструвати картину. Всі квитки продано. Глядачів повен зал. Гасне світло. Спалахує екран. Чути голоси Кравця і Павлова. Спочитку: «Ох!.. Ах!.. Ай!.. Ой!..» Потім: «Ой-ой-ой!» Голос бувалого кіноглядача із зала: «Що? Загубили звук?». Павлов і Кравець (хором): «Не звук, а картину, і не загубили, а забули в райцентрі!..» Зал вибухає гомеричним реготом. Кравець і Павлов з виручкою зникають з Виноградного.

Успішні кінокомедії «Гави-роззяви» сприяла її оригінальність. Якщо раніш кіномеханіки «забували в районі» початок фільму, середину, звук, то тепер вони забули цілий фільм. Явний «прогрес» у роботі Березівського райвідділу кінофікації, Одеської області.

В. НЕМЧЕНКО.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

У Кіровограді є обласне виробничо-творче товариство «Коопхудожник». Кіровоградці жартують: «Не кажи «Кооп», доки не переконаєшся, що то за художник».

Замовив недавно кіровоградський Будинок учителя «Коопхудожникові» дві паперові афіші про читачку конференцію.

«Коопхудожник» намалював афіші й виставив за них рахунок на... 900 карбованців. Коли працівники Будинку відмовились оплатити такий рахунок, «Коопхудожник» виставив інший — на 246 карбованців.

За реставрацію 10 макетів орденів для міського парку заступник голови правління «Коопхудожника» т. Бондаренко пред'явив рахунок на 1826 карбованців. Дирекція парку запротестувала: дорого. Тоді тут же був виписаний новий рахунок — з великою скидкою.

Ось які «художества» творяться у кіровоградському «Коопхудожнику»!

І. ШЕВЧЕНКО.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Голова Ясківської сільради, Біляївського району на Одещині, А. І. Тарасенко награв на завідувача клубу Кириченка: — Ех ти, тютя з полив'яним носом, — з фойє клубу в тебе украли 8 кругляків лісу. Під суд віддам! Відповіси за ліс! А злодій й не шукай — не знайдеш...

Кириченко й не шукає злодія, бо знає, що ліс потягнув сам голова — А. І. Тарасенко, і якось незручно самому голові на голову скаргитись: як би не наскаржитись ще на свою голову.

В. ДОВГОНЕНКО.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Погана пам'ять у Іллі Федотовича Дизенка. Ось уже шостий рік підряд забуває він вчасно виконувати зобов'язання по м'ясопоставках. А ще гірша пам'ять у Василя Васильовича Іванова. Він не тільки про м'ясо забуває, а й про молоко. Найнебезпечніше те, що тт. Дизенко та Іванов забувають, що перший з них, як районний прокурор, а другий, як народний суддя, мусили б показувати приклад сумлінного ставлення до виконання своїх зобов'язань перед державою.

Коротка пам'ять нікого до добра не доводила. Прокурор і суддя можуть підтвердити це солідними фактами з власного досвіду.

Білокуракинський район,
Ворошиловградської області.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

На початку травня командировав мене Городоцький цукровий завод на станцію Цвітоха (Вінницька залізниця) відвантажити для заводу будівельний матеріал. І відтоді я тут сиджу, ліс наш лежить, акредитиви один за одним втрачають силу, а начальник вантажного транспорту Шепетівського відділку залізниці т. Маєвський одноманітно співає мені: «Вагони дамо завтра...» І так три місяці.

Що йому заспівають за це — один тільки начальник Вінницької залізниці знає. Може він тобі, Перче, про це скаже?

О. КОРОЛЬ.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Як відомо, бурякопідіймачі — механізми дуже цінні. Але заступник начальника Чернівецького обласного управління сільського господарства т. Огородник вирішив зробити їх ще ціннішими, задумав набити їм ціну. Півроку тому за його розпорядженням заслали на станцію Одинокати 15 бурякопідіймачів, звалили їх там просто неба на сирій землі і покинули вітрам і дощам на поталу. Механізми псуються, іржавіють, а тим часом ціна їм справді «набивається»: за зберігання вантажу залізниця збирається стягнути штраф, сума якого перевищила вже за 1300 карбованців.

Он як високо цінують техніку деякі чернівецькі сільськогосподарські діачі!

П. РИЖКОВ.

ПОПРАВКА

У листі з Львова про те, що там і досі не впорядковано площу Старий Ринок, вміщеному в №11 журналу, помилково вгадується прізвище голови виконкому Львівської міськради т. Николаєнка. Насправді ж у Львові голова виконкому міськради т. Бойню.

Цим редакція виправляє свою помилку.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У журналі № 12 надруковано фейлетона «Так-от — про дорогу шляпу».

Юро Закарпатського обкому КП(б) України розглянуло цей фейлетон і визначило його правильним. За незадовільну боротьбу з розтратами і крадіжками в системі споживчої кооперації на Закарпатті голові правління обласного сучорного т. Шилово оголошено суворо догану. Шила попереджено, що його буде притягнуто до більш суворої партійної відповідальності і знято з роботи, якщо він не забезпечить рішучої бо-

ротьби з розтратами й крадіжками в кооперативній сітці.

Заступник директора Сталінського обласного автоучбового комбінату Г. З. Хорев зробив ряд несприятливих звинянь, проте залишався на роботі. Одержавши про це матеріали, ПЕРЕЦЬ повідомив про них Міністерство автомобільного транспорту УРСР. Міністр т. Хабло І. В. сповістив редакцію, що Хорев знято з роботи із забороною працювати в системі навчальних закладів Міністерства автотранспорту.

